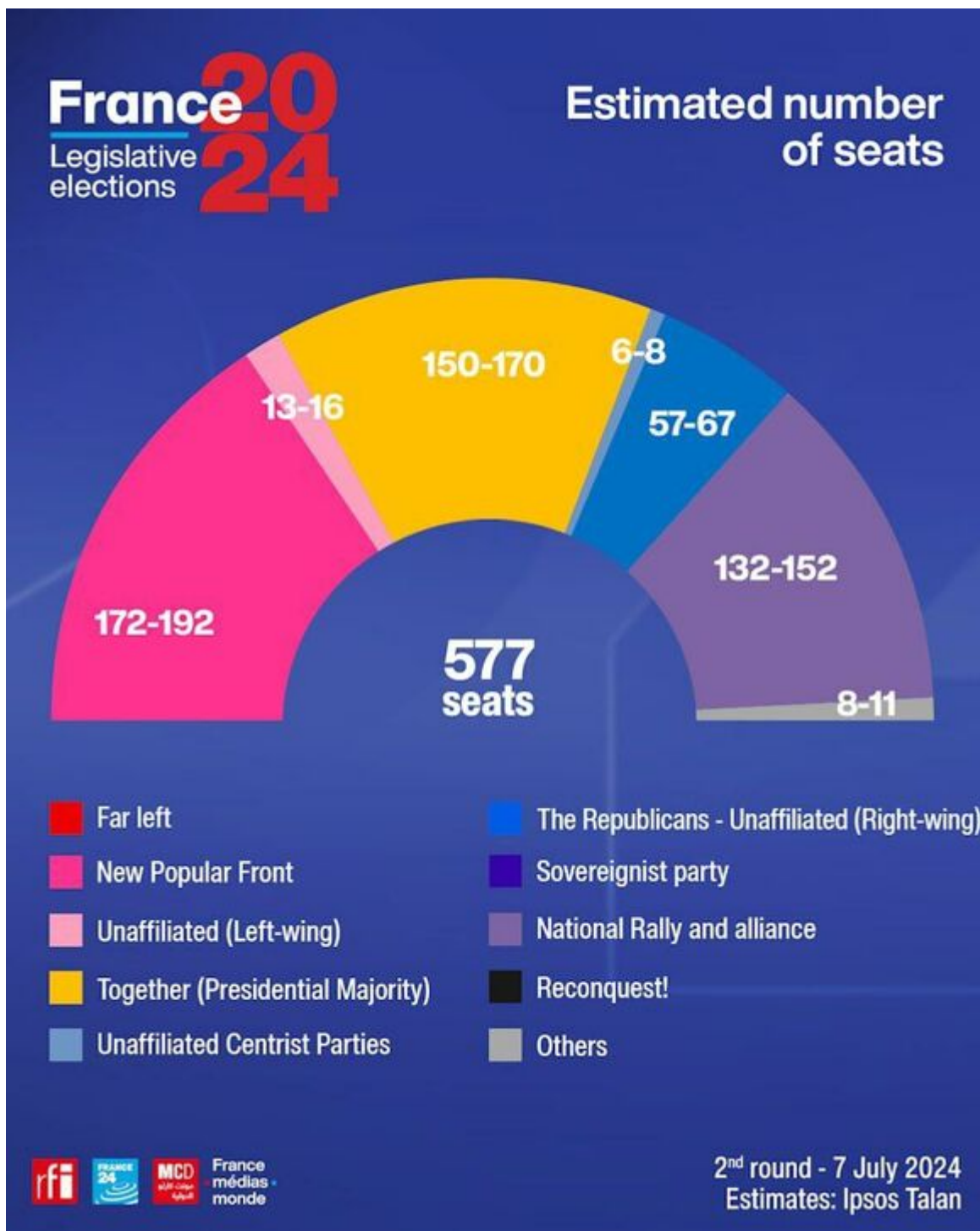

Druhé kolo parlamentních voleb: Francie v patové situaci

zvedavec.news/komentare/2024/07/10152-druhe-kolo-parlamentnich-voleb-francie-v-patove-situaci.htm

Parlamentní volby ve Francii se ukázaly jako porážka "macronismu" a svědčí o dramatické roztříštěnosti země

Vladimír Malyšev

9.7.2024 Komentáře Témata: Analýza, Francie 1683 slov

Druhé kolo hlasování v předčasných parlamentních volbách ve Francii skončilo v neděli senzačními výsledky. Navzdory všem předpovědím zvítězila koalice levicových stran „Nová lidová fronta“, která, jak vedl deník Monde s odkazem na předběžné údaje ministerstva vnitra, získává v parlamentu 179 křesel. Na druhém místě je blok prezidenta Emmanuela Macrona „Společně“ – 165 mandátů. A strana Marine Le Penové „Národní sjednocení“, která přesvědčivě zvítězila v prvním kole, se umístila na třetím místě se 143 mandáty. Na konci druhého kola tedy žádná ze stran nezískala v Národním shromáždění absolutní většinu, což znamená, že k vytvoření vlády bude třeba sestavit koalici, což je vzhledem k ostrým rozdílům mezi třemi hlavními politickými silami, které získaly většinu hlasů, velmi obtížný úkol.

Navzdory tomu, že strana Národní shromáždění neobsadila v parlamentních volbách první místo, je její vítězství pouze odloženo, uvedla Marine Le Penová po oznámení výsledků hlasování. „Vlna se zvedá, tentokrát se nezvedla dostatečně vysoko, ale stále se zvedá a v důsledku toho je naše vítězství ve skutečnosti pouze odloženo,“ komentovala rostoucí popularitu Národního shromáždění ve Francii. A již dříve předseda strany Jordaan Bardella prohlásil, že Rassemblement National dosáhlo historického průlomu v parlamentních volbách, když zdvojnásobilo počet poslanců.

Sám francouzský prezident Emmanuel Macron se domnívá, že předběžné výsledky parlamentních voleb ve Francii, podle nichž je jeho koalice na druhém místě se ztrátou na levici, neukazují, kdo bude muset „vládnout“, informuje agentura AFP s odvoláním na okolí hlavy státu. „Emmanuel Macron vyzývá k „opatrnosti“ při analýze výsledků parlamentních voleb, aby se určilo, kdo může být pověřen sestavením vlády, a je spokojen s tím, že středový blok je po sedmi letech u moci „živý“,“ citovala agentura AFP svůj zdroj. Prezident je zřejmě natolik zmatený, že bylo oznámeno, že nepřednese projev k národu, který byl naplánován na 7. července.

„Levice se dočkala překvapení a staví se do pozice hlavní síly v Národním shromáždění,“ poznamenává francouzský list Figaro a poukazuje na to, že sestavení vlády je nyní na Nové lidové frontě. Deník píše, že o takovém scénáři se během volební kampaně odvážil snít jen málokdo.

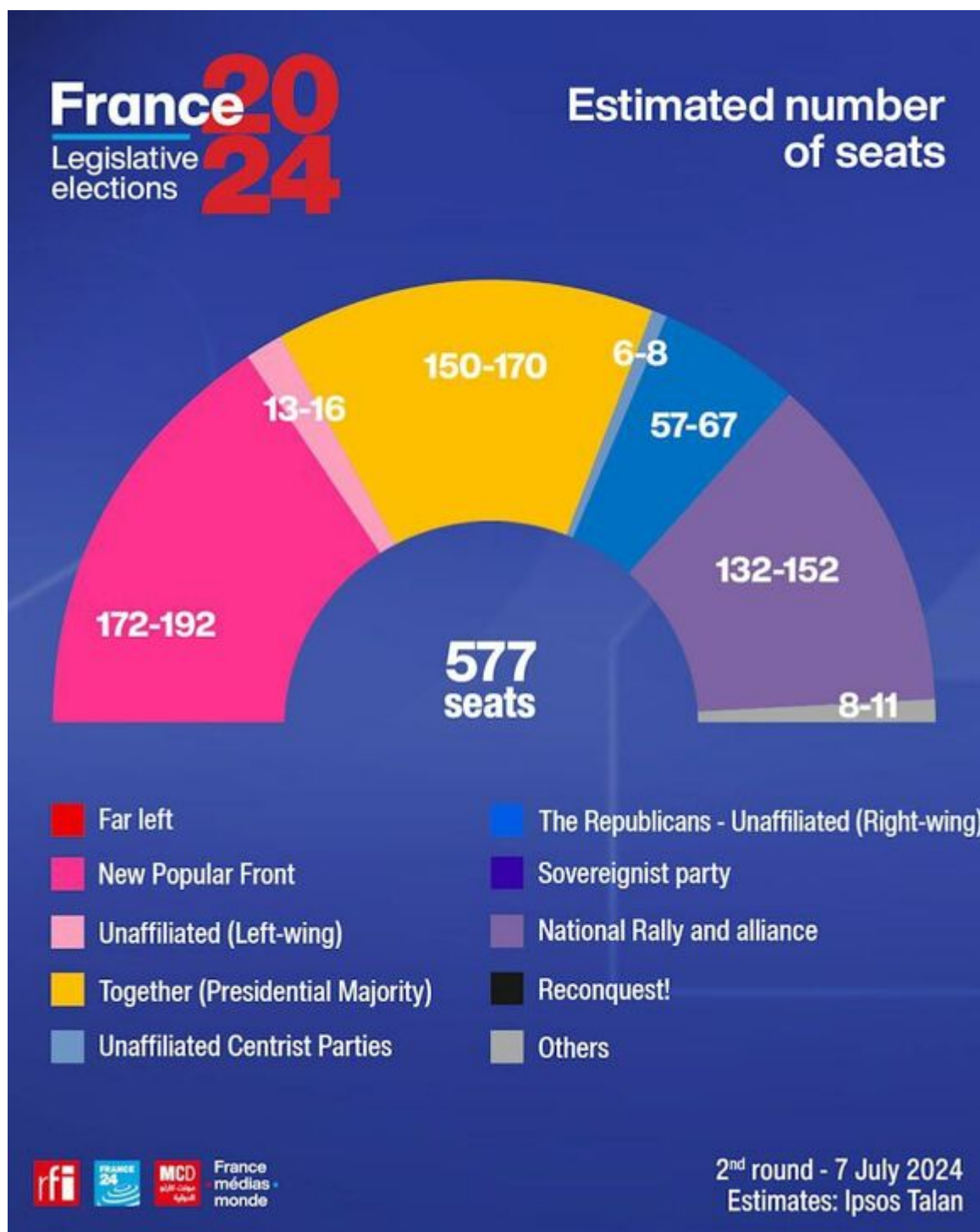
„Francie se může ocitnout v dlouhodobé politické patové situaci poté, co žádná strana ani aliance stran nezískala v parlamentu absolutní většinu křesel,“ konstatuje New York Times . Podle odborníků, pokračuje deník, jsou bezprostřední vyhlídky stále nejasné, ale zemi by mohly čekat měsíce politické nestability, protože prezident Emmanuel Macron čelí hluboce rozdělenému parlamentu, v němž jsou dva bloky, které mu silně oponují.

„Předpovědi naznačují, že Národní shromáždění, dolní komora francouzského parlamentu, bude zhruba rozděleno na tři hlavní bloky s protichůdnými programy a v některých případech s hlubokou vzájemnou nevraživostí,“ uvádí NYT. Jak deník poznamenává, „někteří analytici se domnívají, že Macronova pozice se stane natolik neudržitelnou, že bude muset odstoupit, ale on prohlásil, že to nemá v úmyslu“.

„Francie už nepřipomíná rozdělenou, ale tolerantní rodinu. Je katastrofálně roztržštěná,“ uvedl anglický deník Guardian s tím, že i sám Emmanuel Macron „neváhal použít k popisu situace termín 'občanská válka' a komentátoři si nebyli jisti, zda to myslel jako metaforu, nebo jako něco, co se může stát“. Ve čtvrtek bylo po celé zemi v očekávání povolebních občanských nepokojů rozmístěno 30 000 policistů navíc... Filozof Michel Onfray říká, že „to, co se děje, je smrt evropského liberalismu, a politické násilí považuje za téměř nevyhnutelné“, poznamenává Guardian.

„Emmanuel Macron zasadil naší demokracii hlubokou ránu. Všichni neustále opakují, že je to cynik, kterému jde jen o sebe, a ne o lidi. S tím souhlasím,“ cituje Guardian studentku Gabrielle Pernetiovou, která na ulici rozdávala letáky koalice Nová lidová fronta.

Co se bude dít teď? Jean-Luc Mélenchon, vůdce strany Nepodrobená Francie, která je součástí koalice Nová lidová fronta, uvedl, že Macron musí uznat porážku, „aniž by se ji snažil jakkoli obejít“. Prezident má pravomoc a povinnost vyzvat Novou lidovou frontu k sestavení vlády, zdůraznil Mélenchon.

Nečekané výsledky francouzských voleb jsou překvapivé nejen proto, že jsou v rozporu se všemi prognózami, ale také proto, že podle exit pollů, o nichž po uzavření volebních místností ve Francii

informovala belgická televize RTBF, vedla v hlasování „Národní unie“ a středopravicová strana „Republikáni“, která by na konci druhého kola mohla získat až 228 křesel ve francouzském parlamentu z 577. Podle stejných údajů by levicová koalice „Nová lidová fronta“ mohla získat až 180 křesel a blok prezidenta Emmanuela Macrona „Společně“ až 150 křesel. Tak výrazný rozpor mezi exit polly a následně oznámenými oficiálními výsledky samozřejmě nemůže nevyvolat zmatené otázky.

Jak poznamenávají pozorovatelé, Jean-Luc Mélenchon, kterého Emmanuel Macron ještě v polovině června označil za „mor, hlavní hrozbu pro demokracii“ a jehož politické sdružení „Nepoddajná Francie“ bylo globalistickými médii označeno za centrum antisemitismu, populismu a extremismu, šel do separátního jednání s těmi, jejichž politiku a reformy předtím anathemizoval. Stejně tak učinili socialisté a „republikáni“.

Není náhodou, že ještě před vyhlášením výsledků hlasování ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov prohlásil, že mimořádné parlamentní volby ve Francii demokracii příliš nepřipomínají a že druhé kolo bylo pravděpodobně „navrženo právě proto, aby zmanipulovalo vůli voličů během prvního kola, kdy někteří kandidáti mohou stáhnout své kandidatury“. Podle Lavrova existovaly způsoby, jak určitým silám uvolnit cestu k vítězství. Což se, jak je vidět, stalo.

Koneckonců Marine Le Penová, která v prezidentských volbách v roce 2022 prohrála s Macronem až ve druhém kole, je Bruselu a Washingtonu dlouhodobě trnem v oku. Její strana, která se stavěla proti migraci a upřednostňovala normální vztahy s Ruskem, byla dlouho označována za „krajně pravicovou“ a dříve byla obviňována z fašismu.

Jak poznamenala média, aby zabránili nástupu Le Penové k moci, začali po prvním kole macronisté a levičáci stahovat své kandidáty, kteří se ve svých volebních obvodech umístili na třetím místě. Předpokládalo se, že v „soubojích“ druhého kola, kde se zástupci

strany Rassemblement Nationale utkají s koaličními nebo levicovými kandidáty Macronovy strany, bude mít Rassemblement Nationale menší šanci na vítězství. Jak vidíme, tato taktika zafungovala.

Nicméně hlavním výsledkem voleb je plácnutí do vody ze strany voličů ve prospěch prezidenta Emmanuela Macrona. V prvním kole utrpěl naprosté fiasko a ve druhém se jeho koalice „Společně“ navzdory „prezidentskému zdroji“ a všem trikům sotva dostala na druhé místo a ztratila značný počet parlamentních křesel. Důvodem jsou prý žalostné výsledky jeho vládnutí: špatný stav ekonomiky, daně mimo mísu, vysoké ceny, zátěž důchodové reformy, zároveň výdaje na Ukrajinu a důsledky sankcí proti Rusku. Není náhodou, že Macronovi příznivci ho požádali, aby před nynějšími volbami zmizel z očí veřejnosti, aby nedráždil voliče.

V předvečer druhého kola se západní establishment nejvíce obával ani ne tak toho, jaká vláda ve Francii vznikne, ale toho, že úspěch strany Le Penové po prvním kole a Macronův neúspěch učiní z lídra Národního shromáždění pravděpodobného kandidáta na příštího francouzského prezidenta.

„Vysoké výsledky Národního shromáždění,“ píše vlivný americký list Politico, „otevívají možnost, že by Le Penová, která se v kampani distancovala od NATO a EU a slíbila zlepšit vztahy s Ruskem, mohla v roce 2027 konečně úspěšně kandidovat na prezidentku, což by vyvolalo otřesy v celém západním světě.“

„Pro establishment v Paříži a Bruselu,“ pokračuje publikace, „je palčivou otázkou, zda Le Penová myslí svá slova skutečně vážně. V Itálii se Giorgia Meloniová, pravicová potíživka, která se v roce 2022 stala premiérkou, přetvořila v konstruktivní konzervativní vůdkyni tím, že podporuje Ukrajinu a úzce spolupracuje s předsedkyní Evropské komise Ursulou von der Leyenovou. Pokud by byla Le Penová zvolena prezidentkou Francie, sedmé největší ekonomiky světa a jaderné velmoci, dalo by se od ní očekávat, že provede podobnou

metamorfózu, proces, který francouzský tisk nazval „melonizací“? Nebo je pravděpodobnější, že svou nově nabytou moc zaměří na dva pilíře evropského politického řádu?“

V této souvislosti je třeba již dávno upozornit na nepřesnost současných politických formulací (přesněji řečeno na účelové nálepkování), které se dnes na Západě (a také v některých ruských médiích) ujímají při hodnocení orientace politických stran. Například strana Le Penové byla dlouho klasifikována jako „krajně pravicová“, dříve byla označována za profašistickou, přičemž tento termín byl používán jako strašák v politickém boji za její diskreditaci v očích voličů. Takové hodnocení ze strany médií a politických analytiků však již dlouho neodpovídá realitě. V programu Národního sjednocení není nic zvlášť radikálního, a pokud se někdy dostane k moci, bude se chovat poměrně umírněně.

Příkladem politické transformace, jak píše Politico, je poučný příběh současné italské premiérky Giorgie Meloniové. Jak známo, v mládí byla vůdkyní mládežnické organizace neofašistické strany „Italské sociální hnutí – Národní pravicové síly“. Proto byla v zápalu předvolebního boje často označována za „extrémní pravici“, a dokonce za „fašistku“. Meloniová však již dávno změnila své politické preference a poté, co se ocitla na postu premiérky spolu se svou stranou „Bratři Itálie“, začala věrně sloužit zájmům NATO a Bruselu a opustila dřívější radikální hesla.

Mimochodem, totéž udělal i vůdce koalice levicových a radikálních sil SYRIZA v Řecku, extravagantní Alexis Tsipras, když se jeho strana dostala v Řecku k moci, a zcela se podřídil Washingtonu a Bruselu, navzdory dřívější, téměř „revoluční“ rétorice a tradičním sympatiím řecké levice k Rusku. Není proto vyloučeno, že stejná metamorfóza může potkat i Le Penovou, pokud se ocitne u mocenských pák. O čemž mimochodem svědčí její nedávné obvinění z „provokace“ na adresu našeho ministerstva zahraničí a její prohlášení o pokračující podpoře Kyjeva. V každém případě bychom tedy sotva měli vkládat naděje do změny

zahraničněpolitického kurzu Francie. Globalisté ji drží pevně v šachu. Zvláště když Emmanuel Macron, ač oslaben, zůstane ve funkci až do roku 2027. Je však docela pravděpodobné, že vnitropolitická situace v zemi se může na vlně výsledků voleb zhoršit.

V těchto dnech již z francouzského ministerstva vnitra přicházejí v tomto ohledu znepokojivé signály. To již varovalo, že po vyhlášení výsledků druhého kola mohou v řadě velkých měst země a samozřejmě i v Paříži spontánně vypuknout masové nepokoje. Úřady již zakázaly protestní akci krajně levicových aktivistů, kterou hodlali uspořádat na levém břehu Seiny před Bourbonským palácem, kde zasedá dolní komora parlamentu.

Ministr vnitra Gerald Darmanen již varoval, že jeho ministerstvo považuje teroristickou hrozbu v zemi za „mimořádně vážnou“. Oznámil také, že v poslední době byla zatčena řada osob podezřelých z přípravy teroristických útoků. V této souvislosti bylo v neděli po celé zemi mobilizováno 30 000 policistů a četníků. Zvláštní pozornost je věnována také předměstím hlavního města obývaným migranty. Francii zkrátka čekají těžké časy.

Второй тур парламентских выборов: Франция в тупике vyšel 7.7.2024 na fondsk.ru. Překlad v ceně 781 Kč Zvědavce.

Známka 1.1 (hodnotilo 25)

Oznámujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

2 příspěvků
(2 nové)

odeslat jako odkaz

odeslat text článku

vytisknout

uložit jako PDF